

(Pàgines 4 i 5)

Toni Sellas:
"El pòdcast no deixa de ser un producte cultural sonor"

(Pàgines 6 i 7)

La UVic-UCC
estrena els
nous graus
d'Odontologia
i Audiologia

(Pàgines 8 i 9)

L'experiència
d'alumnes i
professors que
fan de voluntaris

(Pàgina 11)

Granollers amplia
les instal·lacions
per als alumnes
d'Automoció

(Pàgina 10)

Fisioterapeuta de les Williams

Rubén Mateu, format a la UVic, va treballar amb les dues famoses tennistes. Eduard Mias ho ha fet amb la selecció de rubgi d'Irlanda

El grau de Fisioteràpia de la UVic ha fet possible que alguns dels professionals que s'hi han format acabessin tenint contacte amb els nivells més alts de l'esport. Rubén Mateu, de Castelló, va *descobrir* la universitat documentant-se pel seu compte i hi va estudiar. Una oferta de feina que no especificava per a quin esportista havia de treballar i acabar amb sorpresa: l'esportista en qüestió era ni més ni menys que Serena Williams, una de les grans

del tennis mundial. I treballant per a ella ho va acabar fent també per a la seva germana bessona, Venus. Una experiència que recordarà sempre. També Eduard Mias, un altre *fisio* sorgit de Vic, està situat en l'esport d'alt nivell: actualment és amb la selecció irlandesa de rubgi, sempre a l'elit mundial, amb la qual ja ha participat en els darrers Jocs Olímpics. Tots dos afirmen que a Vic els van ajudar a construir la seva trajectòria professional.

Rubén Mateu va treballar a l'elit del tennis i avui és CEO de Roots Center

(Pàgina 12)

El dia que la UVic s'aboca a l'esport

Els UVic Sport Games concentren la participació d'un miler d'estudiants

ALBERT LLIMÓS

Un miler d'estudiants van participar dimecres als UVic Sport Games, que van repartir la seva activitat per diversos equipaments de la zona esportiva. Tothom qui volia va tenir l'oportunitat de participar en diferents modalitats, des del

futbol o el bàsquet (a la fotografia) fins a l'atletisme, el voleibol, novetats com el *bubble football* o esports adaptats a persones amb mobilitat reduïda com la *boccia*. Una jornada que va ser competitiva, però sobretot lúdica.

La recerca que es porta a terme a la UVic-UCC traspasa a la societat de formes diverses, una d'elles a través de l'educació. Un diàleg entre científics i pedagogs que s'explica en una conversa entre Arnau Amat, de la Facultat d'Educació, i Meritxell Abril, del Centre BETA.

Dels laboratoris cap a les aules

Científics i educadors de la UVic-UCC conflueixen en projectes que traslladen la recerca al món educatiu

Vic

Jordi Vilarrodà

El diàleg entre la ciència i la pedagogia és un dels exemples de com la recerca que es fa a la UVic-UCC traspasa cap a tota la societat. Dels laboratoris dels científics a les aules dels mestres hi ha un camí que es pot recórrer en els dos sentits i que dona bons resultats per a uns i altres. Aquest *win-win* l'hem volgut exemplificar en l'àmbit mediambiental, amb una conversa entre Meritxell Abril, investigadora del Centre Tecnològic BETA que treballa sobretot en l'àmbit de ecologia fluvial, i Arnau Amat, especialista en didàctica de les ciències de la Facultat d'Educació.

MERITXELL ABRIL. Tenim una línia de recerca de l'impacte de la contaminació per plàstics en els rius, perquè fins ara s'ha investigat el tema de la contaminació per plàstics en ecosistemes marins, però en els fluvials no hi ha gaire informació científica. A banda d'això, vam considerar que era un tema que encaixava molt bé per utilitzar-lo en ciència ciutadana. Des de l'any 2019 tenim el projecte Pescadors de Plàstics, que estudia la contaminació per plàstics en

rius a través d'això, ciència ciutadana aplicada en escoles. Actualment, s'ha transformat en Plastic Pirates, que és el mateix però a escala europea, i en som coordinadors en l'àmbit espanyol. La gràcia de Plastic Pirates és compartir el projecte amb altres països europeus, i tots treballant amb els mateixos paràmetres perquè siguin comparables.

ARNAU AMAT. Jo em dedico a veure com els infants comprenen les rela-

“Són un punt de contacte entre ciència experta i ciència escolar”

cions ecològiques i biològiques, i la seva capacitat d'acció per millorar-les. I tota la part de component emocional, com reaccionen els nens i nenes davant de la pèrdua de biodiversitat, com se senten quan proposen accions... fruit de tot això van començar una iniciativa molt petita, molt concreta i que hem anat ampliant que és la dels Patis Biodivers, és a dir, com podem millorar la diversitat en els patis de les escoles. Han de fer una investigació per saber qui viu

al pati, on viu en el pati i fer propostes de millora.

Els dos projectes han crescut i tenen bona acceptació. Plastic Pirates es va iniciar amb 15 centres educatius i ara ja n'hi participen 50 de tot Catalunya, integrats en una xarxa europea. Patis Biodivers partia també de 15 escoles de Vic, l'any passat van ser 30 d'arreu del país i ara s'escampa a l'Estat espanyol, amb materials ja traduïts al castellà i l'èuscar.

A.M. Anem a petar al mateix lloc que els *pescadors de plàstics*: vosaltres naixeu d'un projecte de ciència experta que busca la ciència ciutadana, i nosaltres som un projecte educatiu, que també anem a parar a la ciència ciutadana. Tots dos sota el mateix paraigua, però des de punts de vista diferents, i amb dues propostes que són molt complementàries. Un punt de contacte entre la ciència experta i la ciència escolar.

M.A. I per a mi té el punt de trencar aquesta idea que la ciència és difícil, que només ho poden fer els superdotats.

A.A. També té a veure amb el nivell emocional. Sabem que treballar d'aquesta manera fa que les emocions que vius tot fent ciència

t'enganxin: la sorpresa de la descoberta, l'alegria de veure que una cosa que esperaves que passés acaba passant... Però també aprendre a superar frustracions, una cosa que passa sovint amb la ciència i que en aquest tipus de projectes també es dona. Però és normal, en això i en qualsevol aprenentatge.

M.A. A vegades, tant com el coneixement científic estricte, és saber transmetre allò que una experta en deia el *moment ooh!* i el *moment aaah!*, el de descobrir i el de comprendre. Són les emocions que et genera la ciència, i el que t'hi acaba enganxant. Més que una explicació complexa sobre les mitocondries de les cèl·lules.

A.A. És que això no forma

part de tu, ho tens allà al llibre i tu ho has d'aprendre, no ho construeixes. És a fora i tu hi has d'anar. És el que allunya més els infants de la ciència tal com s'ha explicat fins avui.

En aquest sentit, tots dos remarquen la importància d'implicar els infants en els projectes de recerca, però no com simple mà d'obra, sinó amb un propòsit. Si això es fa bé, es crea un cercle virtuós.

A.A. Hem de fer que això tingui sentit per als nens i nenes, no que tinguin un paper merament simbòlic en el projecte, de generar dades. I l'escola no ha de generar dades sinó aprenentatge. Per tant, ens hem d'assegurar que el que estiguin fent a

Una campanya internacional sobre plàstics als rius

Vic Va néixer a Xile amb el nom de Científicos en la Basura, va traspasar a Alemanya i d'allà es va agafar la idea. Ara es diu Plastic Pirates i es porta a terme en 12 països europeus que han posat la mirada en l'impacte dels plàs-

tics als rius. La campanya consisteix a fer un mostreig a cada tram de riu que tria cada grup participant, que a Catalunya són escoles però en altres països inclouen associacions ambientals. Després hi ha la interpretació de resultats, compartir-ho amb els científics... Es fa un mostreig a la tardor i un altre a la primavera. A les fotografies, moments d'aquest procés.

Els camins que conflueixen de dos biòlegs

Vic Arnau Amat i Meritxell Abril (a la fotografia, al Centre BETA) tenen en comú el punt de partida: tots dos són biòlegs. Amat va passar al món educatiu, és doctor en Didàctica de les Ciències. Actualment és coordinador del Grau d'Educació Primària a la Facultat d'Educació i director del Grup de Recerca en Construcció del Coneixement, "que ens dediquem a fer recerca educativa sobre àrees de coneixement específic". Abril és doctora en Ecologia Fonamental especialista en l'àmbit de l'ecologia fluvial (limnologia), a l'àrea d'Ecologia i Canvi Global del BETA. Dins d'aquesta, la seva recerca és "avaluar impactes que poden suposar diferents tipus d'activitats antròpiques en els ecosistemes, sobretot fluvials". Participa en projectes diversos, com el dels plàstics en els rius o també un de tractament d'aigües residuals utilitzant solucions de la natura (plantas aquàtiques, sobretot).

ALBERT LLIMÓS

Estan vivint en un moment molt complicat, amb molts canvis. Se'ls està avaluant tot. Però quan troben propostes educatives que els semblen coherents, s'hi afegeixen, se les creuen i les apliquen.

La ciència aplicada des de les aules pot fer que surtin noves vocacions científiques. Si més no, formarà ciutadans que entendran millor com funciona la recerca científica. La pandèmia recent ha donat valor a la recerca, però ha evidenciat que en desconeixem els mecanismes.

A.A. Projectes com aquests permeten fer ciència autèntica amb els nens. No deixen de fer el mateix que els científics: recollir dades, analitzar-les, establir conclusions i generar models. A nivell cognitiu, és el mateix que feu els científics del BETA en el vostre dia a dia. És bo per aprendre el tema en què treballa, estàs aprenent més bé la matèria i a investigar: m'he de fer una pregunta i aprendre a respondre-la. I saber com funciona la ciència, que no sempre els punts de vista coincideixen, que no hi ha una veritat absoluta... Venim d'una pandèmia en què cada dia hi havia notícies diferents, oi? Doncs hem d'aprendre a relaxar-nos, i saber que la ciència funciona així: quan veus construcció de coneixement científic en el moment, hi ha aquest vaivé.

M.A. És que, al final, tothom pot fer ciència. No deixa de ser recollir dades, intentar respondre preguntes... de fer ciència, se n'aprèn. No és que neixis amb un do.

A.A. Les noves generacions es poden interessar per la ciència. Una altra cosa és quin futur es trobaran. Estem xutant la pilota endavant a les generacions que venen quan en realitat es troben amb una cosa que ells no han decidit, ho hem decidit nosaltres i les generacions que ens precedeixen, aquest és un punt d'egoisme que té tot plegat.

Albert Palou: "Qui paga la recerca no vol que es quedi en un calaix"

Vic

J.V. "Qui finança la recerca científica, que és fonamentalment Europa, s'ha cansat una mica de pagar coses que queden en un calaix, i es pregunta per què: la primera resposta és que es va quedant en compartiments aïllats i no hi ha relació entre els diferents agents." Ho explica Albert Palou, també doctor en Biologia, cap de Comunicació i Relacions Institucionals del Centre BETA, punta de llança de la recerca a la UVic-UCC. "Nosaltres intentem ser actius en crear aquestes relacions, que acaba essent el repte més difícil de resoldre."

La filosofia amb què va néixer el BETA és que hi hagi un impacte de la seva recerca en el conjunt de la societat. "I això vol dir implicar tots els actors. El món científic es focalitzava en treballar amb empreses o en institucions, però tenim una visió de tocar-ho tot: què podem fer en aquests àmbits, però també en el món educatiu o en les associacions." I el contacte amb especialistes en didàctica de la ciència, com els que hi ha a la Facultat d'Educació, reforça aquesta línia. Els reptes ambientals que es presenten en el futur són tan importants que només es podran encarar amb certes garanties d'èxit si tothom hi està implicat. I el món educatiu és una peça fonamental en aquest engranatge. Dels laboratoris a les aules.

l'escola sigui productiu educativament. Són dos bons exemples que el que es treballa a les escoles pot proporcionar dades de *ciència experta* però que són significatives també en l'àmbit pedagògic.

M.A. Al final és que ells puguin fer una investigació (amb uns protocols, un mètode...) però adaptat a les seves capacitats i el seu interès. Si això està ben plantejat, acaba donant dades que també tenen valor científic. No perdre del focus que per a ells no ha de ser "feu això".

A.A. No, perquè els estariem alienant, fent coses sense sentit per a ells. En canvi, utilitzar les dades que recullen per al coneixement científic és donar valor a la seva feina. I per tant, té un

punt extra d'implicació. Les dades dels Patis Biodivers són del juny de fa dos cursos, i ràpidament es veuen diferències entre una escola que pugui estar al nord, al sud o al centre de Vic. Les poblacions d'ocells, per exemple, no són les mateixes. És la idea de transformar les escoles en possibles estacions biològiques, si les dades es recullen cada any podem veure com canvia la biodiversitat urbana. I pot tenir sentit que després ho utilitzin des de la Regidoria de Medi Ambient o des de Naturalistes d'Osona, per exemple. La prova del cotó que està ben fet i ben pensat és que cada any hi ha més escoles, si els mestres no ho veïessin útil ho provarien i ho deixarien.

M.A. Una cosa que jo he notat també és l'interès creixent del professorat per tenir propostes d'aquestes: projectes pensats des del

"Trenquen amb la idea que només els superdotats poden fer ciència"

mon científic però que es puguin aplicar a la classe, i aquesta connexió entre centres de recerca universitaris i escoles o instituts crec que té molt potencial. En Pescadors de Plàstics, la resposta ha estat sempre molt positiva.

A.A. És que el professorat és un públic molt agraït.

Una campanya local sobre biodiversitat als patis

Vic Patís Biodivers va néixer a Vic amb 15 escoles de la ciutat, el primer any es van mobilitzar més de mil nens en un *bioblitz* escolar per veure què hi havia als seus patis. Després s'ha anat escampant fora de Vic i d'Osona, i

aquest és el tercer curs de l'experiència. És una forma d'investigar, primer, i millorar, després, la biodiversitat de l'espai de lleure de cada centre. S'impulsa des del Grup de Recerca En Construcció de Coneixement (GRECC), un dels grups qualificats com a emergents de la UVic-UCC. Els alumnes descobreixen, sorpresos, que als seus patis hi ha més vida de la que sembla.

“Els joves escoltaven menys ràdio i amb el pòdcast això ha canviat”

Entrevista a Toni Sellas, coordinador de Periodisme de la UVic-UCC i especialista en pòdcasts

ALBERT LLIMOS

Autor de la primera tesi sobre pòdcasts

Vic Toni Sellas (Olot, 1973) es confessa un autèntic apassionat de la ràdio des de ben petit. Això el va portar a estudiar la que en aquell moment era llicenciatura de Ciències de la Informació i va treballar després com a periodista en mitjans radiofònics, des de Catalunya Ràdio fins a la desapareguda Ona Catalana o RAC1, abans de passar al món acadèmic. Sellas és autor de la primera tesi doctoral que es va fer a

Catalunya i a l'Estat espanyol sobre el fenomen del pòdcast, l'any 2009: *La veu de la web 2.0. Anàlisi del concepte, reptes i oportunitats del podcàsting en el marc de la comunicació sonora*, llegida a la Universitat Internacional Catalunya (UIC). Actualment, és professor a la Facultat d'Empresa i Comunicació de la UVic-UCC, on coordina els estudis de Periodisme. A la fotografia, Toni Sellas aquest dimarts a l'estudi de ràdio Carles Capdevila de la UVic.

Vic

Jordi Vilarrodà

El pòdcast és un dels fenòmens més disruptius que han aparegut en el món de la comunicació?

Estem parlant d'una innovació que ja té vint anys d'història. El que passa és que, per la confluència de diversos factors, ara està vivint un moment d'auge.

De fet, apareix en el moment en què hi ha una tecnologia que ho fa possible?

Per ser precisos, a principis de segle hi ha gent amb inquietuds que troba una manera de donar nous usos a tecnologies que ja existien. El pòdcast sorgeix de la suma de l'àudio digital i el que s'anomena *sindicació RSS*, un llenguatge de programació que permet subscriure's a serveis de notícies, per exemple, o qualsevol que generi continguts continuadament. Als Estats Units hi ha gent implicada en els weblogs, en entorns *geek*, que vol incor-

porar-hi continguts sonors.

Seria l'evolució, doncs, de la blogosfera, el blog escrit?

Es nodreix d'això, en part. El que acaba donant origen al pòdcast és una tecnologia de les que en diem *arquitecturals*, és a dir, que sorgeixen de posar en comú les que ja existeixen: a la sindicació RSS s'hi va sumar l'àudio

“Fent ús d'eines senzilles, de cop podies tenir el teu programa propi de ràdio”

digital. És a dir, es va trobar la manera que en el llenguatge de subscripció d'un blog s'hi incorporés un arxiu sonor. I que en els programes receptors d'aquest contingut identifiquessin que allà hi havia un arxiu d'àudio i el descarreguessin. Recordi que a l'inici, l'ús del pòdcast

implicava un programari, la connexió d'un dispositiu de música portàtil... el programa descarregava l'àudio i s'havia d'esperar que es descarregués. Per dir-ho senzill, als inicis un pòdcast és RSS més mp3. Però no és tan important la tecnologia sinó allò que les persones fem amb aquesta.

Què es va començar a fer amb aquestes eines?

Això va permetre que la creació i distribució de continguts sonors pogués passar a mans de persones que n'estaven allunyades. Fins llavors, l'àudio era patrimoni de la ràdio. Amb el podcàsting hi havia una munió de gent –al principi, del món internautic o tecnològic– que es van posar a fer continguts d'àudio.

I podien fer-ho sense haver d'obtenir un foradet en la programació d'una ràdio...

Se superava la gran barriera: que la ràdio funciona a través d'unes llicències

administratives, perquè emet en un espai radioelèctric que és patrimoni públic. Per tant, amb un ús regulat. Amb el pòdcast, fent ús d'unes eines no molt cares ni complexes, podies de cop i volta tenir el teu propi programa de ràdio. Almenys aquest era l'esperit dels pioners.

Hi ha la tecnologia, hi ha

“Hi ha una lluita entre les grans plataformes per ser l'únic lloc de consum d'àudio”

els creadors, però els que ho convertim en fenomen no som els consumidors quan descobrim el pòdcast?

Amb el pòdcast deixaves d'estar lligat a un horari i una graella de programació. Encaixava amb el que els anglosaxons en diuen

anytime, anywhere, anyway.

L'usuari podia crear-se els seus propis menús de consum d'àudio. I els podia consumir quan volia i com volia, a més podia anar endavant i endarrere i els podia escoltar en mobilitat. No m'agrada utilitzar la paraula *democratització*, tot i que hi ha qui la fa servir. En direm *obertura de continguts*.

Quan esclata el fenomen dels pòdcasts?

Està estudiat que tota innovació tecnològica requereix d'una sèrie de factors per acabar arribant a moments d'auge com el que es viu ara. Quan van aparèixer els primers, més o menys del 2004 al 2008, va haver-hi un *boom*: publicacions parlant de pòdcast, internet n'anava ple... n'hi va haver de gran èxit, com el de Ricky Gervais, diaris com el *New York Times* o *The Guardian* s'hi van llançar, i les emissores de ràdio el van integrar (aquí a casa nostra COMRàdio o Catalunya Ràdio, per exemple) com a forma de distribució dels seus programes. Després la cosa es va refredar.

Però va tornar, i amb molta força. Per què?

És la confluència de molts factors. Altra vegada, l'element tecnològic: l'aparició dels telèfons intel·ligents. El procés que li explicava al principi era farragós, lent...

Amb la connexió actual i els mòbils, llisques la pantalla i en poca estona tens els pòdcasts a la butxaca. Però no només això: els mitjans l'han anat incorporant progressivament. Si per a les ràdios, al principi, era una eina de distribució del que ja havien emès en antena, amb el pas del temps s'adonen que s'havia de fer alguna cosa més. Apareixen progressivament els primers projectes de continguts nadius digitals: fets expressament per al pòdcast. I altres mitjans que històricament s'havien mantingut al marge de l'àudio, com molts diaris de paper o digitals, es van adonar que gràcies al pòdcast no necessitaven tenir una emissora de ràdio i podien incorporar àudios a la seva oferta. I un altre factor: es consolida una comunitat de podcasters independents, i anomeno així els que no pertanyen a cap grup mediàtic. En un origen, molts d'ells eren amateurs, però es van anar professionalitzant en recursos, preparació o dedicació. I un últim factor clau: l'arribada de les anomenades *plataformes*, que no són altra cosa que empreses de continguts amb voluntat monopolística: Spotify, Amazon, Google...

Per a aquestes empreses tan grans, és atractiu el segment del pòdcast?

Tots han creat plataformes per consumir pòdcasts, i hi ha una lluita important per esdevenir el lloc únic de consum d'àudio, invertint-hi molts diners. Això està transformant i condicionant el mercat.

La pandèmia va ajudar que en consumíssim més, de pòdcasts?

Sí, hi ha estudis que ho confirmen. Van créixer els continguts de ràdio també. Potser estàvem saturats de pantalles. Va haver-hi qui els va descobrir aquells mesos.

El pòdcast és de creació i consum jove, o és intergeneracional?

És força intergeneracional. La gent jove havia deixat d'escoltar ràdio, trencant la tendència històrica que els joves escoltaven ràdio musical i després passaven a la generalista. Avui, els joves escolten la música a Spotify o a YouTube, i el lligam amb la ràdio s'havia trencat. A la Universitat ho constàvem, però amb el pòdcast això ha canviat, perquè determinats continguts estan tenint bona entrada en la generació *millennial* i la generació Z. I ells estan irrompent-hi com a creadors perquè ho veuen com a proper. Hi troben continguts que fan servir el seu llenguatge, mentre que no passa quan posen la ràdio.

Passa a la inversa, que les ràdios estan buscant continguts frescos en el pòdcast per incorporar-los a les seves programacions?

És una opció. La indústria radiofònica té un problema d'envelliment de l'audiència, i és conscient que ha d'arribar als *targets* més joves. És un mitjà al qual li costa arribar, però s'està fent. Si la ràdio vol entrar a competir amb Twitch o YouTube ha de crear continguts que els interessin. Fixi's en la plataforma 3Cat que ha llançat la CCMA: hi ha pòdcasts (i videopòdcasts!) interessants, alguns de gent jove. És un moment d'experimentar.

Com s'integra dins de la

Cabines noves per gravar els pòdcasts

Vic Per facilitar als estudiants de Periodisme i Comunicació Audiovisual la creació de pòdcasts, la Universitat ha habilitat dues cabines de gravació noves, que s'han posat en marxa aquest curs. Estan situades al costat de l'estudi de ràdio Carles Capdevila i disposen de tots els mitjans tecnològics, també la possibilitat de gravar imatges i fer videopòdcasts. A la fotografia, Toni Sellas en una d'aquestes cabines.

ALBERT LLIMÓS

Els pòdcasts d'UVic Ràdio

Aquests són alguns pòdcasts de programes d'UVic Ràdio. D'esquerra a dreta, *La banqueta* (futbol i bàsquet), *La prèvia* (esport osonenç), tots dos a EL 9 FM; *La lletra menuda* (actualitat amb el professor Enric Casulleras), i *En present continu* (Eumo Ed.)

formació dels estudiants de la facultat?

Tant els estudiants de Periodisme com els de Comunicació Audiovisual tenen força assignatures d'àudio. Totes han integrat el pòdcast com a contingut. A quart curs, específicament, hi ha una assignatura en què es fa ràdio, s'emet per YouTube i es fan pòdcasts setmanals. I cada vegada estem detectant més treballs de final de grau presentats en aquest format. Un d'aquests va guanyar el concurs que convoca l'Associació Catalana de Ràdio. També els integrem com a eina docent: hem fet pòdcasts amb continguts d'assignatures de ràdio, que se'ls poden descarregar i repassar el tema. O els demanem treballs en format sonor. A vegades també s'utilitzen en assignatures que no són de ràdio.

Veuen idees interessants?

Hi ha de tot. A vegades sí, i en altres hem d'impulsar la creativitat. Però la facultat és l'entorn adient per ajudar-los

a donar forma a les idees que tenen. Més en sabràs com més diversitat de pòdcasts escoltis... allà fora pot haver-hi un ventall de narratives molt diverses i la nostra feina com a professors és ajudar-los a descobrir tot el que el pòdcast els pot permetre fer. I jo crec que es poden fer coses molt interessants, que

“Es poden fer coses més enllà de conversar amb un micro”

vagin més enllà de tenir una conversa davant d'un micròfon.

S'han de treballar més les idees, vaja...

És que la idea que molta gent en pot tenir és limitada. El pòdcast conversacional és només una de les formes que pot tenir, però a través d'una narrativa que jugui amb la veu, els efectes de

so, els silencis o els temps es poden crear històries molt potents. Al final, el pòdcast no deixa de ser un producte cultural sonor, i l'àudio té una capacitat brutal d'impactar la nostra imaginació. De petits, què ens agrada? Que ens expliquin històries, un conte. I el pòdcast és perfecte per fer-ho. Per això donem importància a la ficció sonora, o a la no-ficció, el periodisme narratiu.

Però no hi ha excés d'oferta, una bombolla?

És una de les principals dificultats: la descoberta. Sap quants pòdcasts hi ha al món? Més de 5 milions, en dades de 2023. I el temps per escoltar-los és limitat. Per això deia que si s'hi inverteix tant les plataformes grans, que tenen recursos per promocionar els seus productes, fan la vida més complicada als podcasters independents. Des del punt de vista de l'audiència, què fem: funciona el boca-orella, directoris, navegar per temes, mitjans

amb què tinguem afinitat... No és senzill, perquè l'oferta és enorme. Sempre dic que el pòdcast és una pràctica cultural d'arrel que s'ha anat *industrialitzant*, i per això hem d'estar al cas de què passa amb el català.

Tinc la sensació que no estem malament, però vostè dirà...

Segons amb què comparem. En els últims anys hi ha hagut un canvi de dinàmica en positiu. De podcasters catalans n'hi ha hagut des de l'inici, però ho feien molts en castellà per arribar a més gent. Darrerament, hi ha hagut mitjans que han apostat pel format, s'han impulsat iniciatives com els Premis Sonor, i hi ha també ajuts i subvencions. Alhora, detecto generacions joves desacomplexades, creadors que ho treballen de manera molt natural en català, des de la normalitat. Hi ha un directori (Audiocat) que té indexats més de 400 pòdcasts en català. Hi ha camp per córrer.

Accediu al contingut prèmium d'el9nou.cat

Si sou subscriptors d'EL 9 NOU registreu-vos a el9nou.cat

Si encara no en sou, feu-vos-en entrant a el9nou.cat/subscriute

EL9NOU.CAT

EL9TV.CAT / EL9FM.CAT / MES9.CAT

Audiologia i Odontologia arriben a la UVic-UCC

Dos graus especialitzats en l'àmbit de la salut s'imparteixen des d'aquest curs a la Facultat de Medicina

Vic

**Cristina Arumí
Maria Guitart***

Els graus d'Odontologia i Audiologia General s'estrenen a la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya (UVic-UCC). A partir del curs 2023-2024 la Facultat de Medicina de la UVic-UCC és la tercera de Catalunya que ofereix el grau en Odontologia i la primera de tot l'Estat espanyol que ofereix el grau propi en Audiologia General en modalitat semipresencial. Aquest darrer té una col·laboració amb la universitat de referència de Dinamarca, Syddansk Denmark University (SDU), i també disposa d'un acompanyament d'experts reconeguts d'àmbit internacional del mateix país, d'Alemanya i els EUA.

El 2017 es va crear la Facultat de Medicina per començar a impartir-se el grau en Medicina. Des de fa uns anys la universitat tenia el propòsit d'ampliar l'oferta de possibles graus en l'àmbit de la salut. "La necessitat de la gran quantitat de persones que requereix una atenció odontològica i revisant les enquestes d'odontologia es constata que una part impor-

tant de la població pateix algun problema bucodental. Falta de peces dentals, com càries i periodontitis, ha portat el fet que es necessitin més professionals en aquest sector", explica la doctora Rosa Moreno, vicedegana acadèmica del grau en Odontologia.

La Facultat de Medicina de la UVic-UCC se situa al tercer lloc d'universitats que ofereixen aquest grau d'Odontologia. És una carrera nova per la universitat que ofereix elements innovadors d'aprenentatge d'aquesta professió. El sistema d'educació combina la part teòrica amb la part pràctica, ja que per a l'alumnat és molt més profitós. Segueix el mateix model pedagògic que el grau de Medicina, utilitzant metodologies docents com l'aprenentatge basat en casos clínics, simulacions als laboratoris d'anatomia i, per últim, l'aprenentatge basat en pràctiques clíniques que proporcionen valors i aprenentatge per la sortida laboral d'aquests estudiants.

Aquest curs la nota de tall per accedir al grau d'Odontologia ha estat d'un 11,35. "Tant la Carla com jo volíem anar a la universitat públi-

A l'esquerra, una imatge promocional del grau d'Odontologia de la UVic-UCC. A la dreta, una classe d'audiologia

ca, no vam arribar per la nota, però sort que aquí a la UVic-UCC sí que vam poder entrar", expliquen Jana Boixadé i Carla Serra, estudiants d'Odontologia de la Facultat de Medicina de la UVic-UCC.

La titulació té una durada de cinc cursos, dels quals els tres primers s'imparteixen a Vic, mentre que els dos últims es faran al Campus de Manresa. "A la classe som uns 70, però depèn en quina assignatura hi ha convalidacions i llavors som menys", afirma Boixadé.

Durant els tres primers cursos es durà a terme la part preclínica, on els estudiants disposaran de dos laboratoris, un tecnològic i un labo-

ratori de preclínica. A quart i cinquè curs, faran la part més clínica i tindran a disposició dues clíniques odontològiques a Vic i a Manresa. "D'aquí a unes setmanes tindrem acabat el laboratori de preclínica que estarà aquí a Vic, a la Facultat de Medicina. Durant els pròxims mesos es farà les instal·lacions de mobiliari i tots els requisits que necessita la sala de preclínica i s'acabarà una sala tècnica que comptarà amb simuladors mèdics i tecnologia punta", explica Moreno. El Campus de Manresa també comptarà amb un laboratori clínic per als estudiants de 4t i 5è curs, on realitzaran bona part de les pràctiques.

D'altra banda, la Facultat

de Medicina de la UVic-UCC es va plantejar de començar el grau en Audiologia General, per millorar la salut audiològica de Catalunya amb l'objectiu de posar al dia el país en aquesta matèria i millorar la salut auditiva, física i mental de la gent. "De fet, no va ser cap idea genial, sinó que va ser més una necessitat perquè els que treballem dins l'àmbit de l'audiologia vèiem que hi ha grans dèficits, sobretot érem molt conscients que quan anàvem a hospitals de països estrangers vèiem que hi havia una figura d'audiòleg que a Espanya manca amb força", explica el doctor Francesc Roca-Ribas, vicedegà acadèmic del grau.

L'IRIS-CC posa en marxa el Comitè d'Ètica de la Investigació amb Medicaments

Vic

EL 9 NOU

El Comitè d'Ètica de la Investigació amb Medicaments (CEIm) de l'Institut de Recerca i Innovació en Ciències de la Vida i de la Salut a la Catalunya Central (IRIS-CC) ja és una realitat. El CEIm és l'òrgan independent encarregat d'avaluar els aspectes metodològics, ètics

i legals de tots els projectes de recerca biomèdica que es desenvolupen dins de l'àmbit d'actuació de l'IRIS-CC que involucrin pacients o professionals sanitaris, dades de salut o mostres biològiques de pacients. Està format per 30 persones de diferents perfils professionals de les diverses institucions que integren l'IRIS-CC, que s'han escollit seguint la normativa.

Alguns dels integrants del Comitè d'Ètica, durant una sessió

“L’any 2018 en una reunió mensual amb la Societat Catalana d’Otorrinolaringologia des de la UVic-UCC, els vam exposar la proposta. Quan van observar l’actualitat, van veure que la situació era molt dramàtica”, segueix Roca-Ribas. Per poder presentar aquest grau, des de la Junta Directiva de la Salut de Catalunya van acudir a edificis i universitats on s’oferien graus relacionats amb aquest, i d’entre aquests la Facultat de Medicina de la UVic-UCC va ser la més receptiva.

El 20% de la població pateix pèrdua auditiva i un de cada tres adults presenta síndrome vertiginosa. “Gairebé tothom té a la família algú

que no hi sent bé, o que ha de portar audiòfons”, explica el vicedegà. A més, l’inici d’aquest grau possibilita el retorn a Catalunya de científics catalans –que en el seu moment van anar a formar-se i a fer investigació a països pioners en salut auditiva– per situar la recerca catalana en audiologia i en ciència auditiva al mapa de la recerca mundial.

El grau d’Audiologia General és un grau propi i, per tant, és una titulació que només reconeix la UVic-UCC. “El pla d’estudis i la formació que donem als estudiants és el mateix que un grau. En el moment que obtinguem l’oficialització, que creiem que serà abans d’acabar el curs,

els estudiants podran obtenir la titulació reconeguda per tots els centres”, comenta Roca-Ribas.

Pel que fa al perfil dels estudiants, “la meitat tre-

El 20% de la població pateix pèrdua auditiva i un de cada tres, síndrome vertiginosa

ballen als hospitals, tenim alumnes que treballen però no com a audiòlegs, sinó que treballen com a infermers/es i alguns d’aquests hospitals ja s’han adonat d’aquest dèficit

de titulació. L’altra meitat són persones que treballen com a audioprotesistes i es trobaven limitats. Una altra part que ens ha cridat molt l’atenció són les persones que provenen de les òptiques”, afirma Roca-Ribas. Una de les coses més interessants que s’ha notat des de la coordinació del grau és que molts dels alumnes ja treballen amb temes relacionats amb el grau, “jo estava a l’hospital de Granollers i a través dels otorrinos em va arribar l’oferta d’aquest nou grau universitari, i com que estava exercint amb audiometries i coses relacionades m’hi vaig veure amb cor”, explica Marc Manuel.

Pel fet de ser un nou grau,

la mateixa Facultat de Medicina ha habilitat nous espais per poder realitzar les pràctiques clíniques que es requereixen. “Vam anar a visitar professionals d’aquest àmbit que treballen fora del país i també ens vam reunir amb professionals que treballen als dos centres de recerca referents a escala internacional, que són a Alemanya i Dinamarca”, explica el vicedegà. En aquest sentit, a principis del 2024 la Facultat de Medicina de la UVic-UCC comptarà amb l’Audiolab, un laboratori especialitzat en audiologia pioner a l’Estat espanyol.

**Són estudiants de Periodisme de la UVic-UCC*

El primer equip del Vic Vòlei Callís rebrà assessorament de la UVic sobre preparació física

Vic

EL 9 NOU

El Centre d’Estudis en Esports i Activitat Física (CEEAF) de la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya (UVic-UCC) i el Vic Vòlei Callís han firmat un conveni de col·laboració fins al juny del 2024 en virtut del qual el primer equip del club de voleibol rebrà

assessorament en matèria d’entrenament i preparació física.

Javier Peña, director del CEEAF, coordinador del grup de recerca Sport, Exercise and Human Movement (SEaHM) i professor del grau en CAFE de la UVic-UCC, ha liderat i establert les bases inicials del conveni, mentre que Jordi Carrera, tècnic de recerca del CEEAF,

n’ha desenvolupat l’aplicació pràctica. Peña comenta sobre el conveni: “És important continuar desenvolupant actuacions com aquesta, que impulsen l’esport del nostre territori i enforceixen l’activitat de les seves entitats”. I afegeix: “Estem molt contents de treballar conjuntament amb el Vic Vòlei Callís per millorar la condició física de les seves esportistes, una entitat referent en la disciplina a la ciutat i la comarca”. L’acord pretén establir les bases per a futures col·laboracions entre la UVic-UCC i entitats esportives del territori per millorar la salut dels esportistes.

Primer equip del Vic Vòlei Callís

“Tinc una sensació de plenitud quan em diuen que m'estaven esperant per continuar parlant”

Pol Profitós és un dels centenars d'alumnes que participen en els voluntariats que ofereix la UVic

Vic

Paula Aivar Sarrion / Janna Lagonigro Teixidó*

Centenars de persones realitzen diferents voluntariats cada any a la UVic. Diversos perfils, diverses capacitats i tots amb característiques diferents, però amb un objectiu comú: ajudar les persones que ho necessiten i acompanyar-les durant una etapa de la seva vida. La UVic ofereix diferents voluntariats als seus treballadors i estudiants. A través d'aquest reportatge, coneixerem diverses històries que ens permetran entendre millor les diferents activitats solidàries per la comarca d'Osona, Barcelona, Tarragona o fins i tot en línia!

Elisabet Fernández és la responsable de voluntariat a la UVic, que es gestiona des del Servei d'Atenció a la Comunitat Universitària. Des de fa uns anys contacta amb entitats per oferir voluntariats dins la universitat. Hi ha voluntariats amb nens amb risc d'exclusió, amb gent gran, voluntariats culturals, esportius, ambientals... Els alumnes solen triar voluntariats relacionats amb nens o persones grans. L'únic requisit que es demana és compromís. “Jo crec que el voluntariat més dur que tenim és acompanyar les persones que estan a l'hospital al seu final de vida”, confessa Fernández.

Quan l'any 2020 es va crear l'oficina del voluntariat, a causa de la covid-19 va ser complicat gestionar-ho tot. No obstant això, tres anys després l'oficina va decidir tirar endavant per poder oferir a les diferents entitats un cop de mà amb els voluntaris. Malgrat que cada vegada són més, actualment, encara costa trobar entitats que vulguin crear conveni. Els motius no són clars, però Fernández dubta que sigui pels diferents àmbits de voluntariats que s'ofereixen, perquè la UVic compta amb un ventall prou ampli.

“Intento tractar la gent gran com m'agradaria que em tractessin a mi”

L'objectiu principal de dur a terme voluntariats per part de la UVic és demostrar als estudiants que no només van a la universitat per estudiar, sinó que també poden anar-hi a gaudir i a fer altres coses que aporten molt a escala personal, com és el cas d'un voluntariat. “Poder arribar a l'alumnat a vegades és una mica difícil, ja que n'hi ha que ho veuen com una mà d'obra gratuïta. Encara que

la universitat tingui molts mitjans per difondre la informació, el millor mitjà de difusió entre els alumnes és el del boca-orella” explica Fernández.

El fet de realitzar qualsevol voluntariat et dona l'oportunitat d'obtenir crèdits, que després et serviran per convalidar-te una optativa, per exemple. De fet, molts alumnes fan voluntariat per obtenir aquests crèdits. No obstant això, molts altres tenen la vocació d'ajudar les persones, com per exemple Pol Profitós. A aquest estudiant de la UVic sempre li ha agradat fer activitats que ajudin els altres, i un dia la UVic li va presentar l'oportunitat per complir amb la seva ètica i acabar d'emplenar el calendari del seu dia a dia.

“En el voluntariat de la UVic, realment fa poc que hi estic, només un parell de mesos, però fora de la universitat ja n'he fet un parell que eren com a monitor de lleure per a infants”, explica Profitós, que en l'actualitat acompanya gent gran durant el seu dia a dia gràcies a la universitat. S'encarrega d'oferir-los diverses activitats durant l'acompanyament. “Solem anar a fer un cafè, conversem i discutim sobre temes d'importància per a la persona, intento sempre millorar l'estat d'ànim de la persona visitada”, afirma.

Pol Profitós amb una de les persones amb qui ha establert una amistat gràcies al voluntariat de

Aquest tipus de voluntariats creen certs valors positius a les persones que els realitzen. “Comprensió” és el valor principal que Profitós ha après tractant amb altres persones en els voluntariats. “Les persones poden estar passant o passaran una situació més o menys difícil, i tu estàs allà al seu costat per escoltar-les i serà després quan aniràs entenent com porten les situacions quotidianes les altres persones”, argumenta.

Els voluntariats estan fets per ajudar les persones que ho necessiten, però indirectament t'acaben nodrint de diferents sensacions i valors que aporten aquestes activitats. “Crec que estic fent alguna cosa bona per a la societat; intento tractar la gent gran com m'agradaria que em tractessin a mi a la seva edat”, explica. “Tinc una sensació de plenitud quan la persona que visito em rep amb un somriure i em diu que m'estava esperant per poder continuar parlant”, acaba explicant el jove estudiant, que també considera que dur a terme un voluntariat t'alimenta de moltes experiències, de les quals algunes

t'acaben nodrint de diferents sensacions i valors que aporten aquestes activitats. “Crec que estic fent alguna cosa bona per a la societat; intento tractar la gent gran com m'agradaria que em tractessin a mi a la seva edat”, explica. “Tinc una sensació de plenitud quan la persona que visito em rep amb un somriure i em diu que m'estava esperant per poder continuar parlant”, acaba explicant el jove estudiant, que també considera que dur a terme un voluntariat t'alimenta de moltes experiències, de les quals algunes

INFO PÒDCAST EL 9 NOU

El pòdcast informatiu presentat per Sílvia Pedret que trobareu cada dia, de dilluns a divendres, a les xarxes socials i a les principals plataformes

EL 9 NOU.CAT Spotify iVoox

la UVic

seran molt bones i d'altres no tant, però t'ajudaran a créixer com a persona. "Un dia que vaig anar a fer la visita, la persona en qüestió estava més apagada que de normal, i com que no volia que estigués així vam parlar de moltes coses i la seva moral va fer un gir i la visita es va acabar amb riures i alegria en l'entorn", explica Profitós com a anècdota.

També és emocionant la història d'Ariadna Ducet, estudiant de segon de Medicina a la UVic i exvoluntària fent classes de reforç escolar a la Llar Juvenil de Vic. Cada

dimarts i dijous a la tarda, els nens de la llar l'esperaven amb els braços ben oberts per fer els deures i també parlar de com els havia anat el dia, ja que només es veien un cop a la setmana. Ella ens ha deixat ben clar que al voluntariat la persona que més aprèn i més creix és la mateixa persona que el fa: "Tinc un mestre que sempre diu que no entens realment les coses fins que les saps explicar. Durant el voluntariat vaig tenir l'oportunitat d'aprendre a fer entendre conceptes a les nenes amb les meves pròpies paraules, dibuixos

Raymon Lagonigro, a l'escola del Senegal on va fer el voluntariat

i explicacions". Aquest any ha hagut de deixar el voluntariat per poder treballar i pagar els estudis, encara que ens ho explica emocionada: "Són molt enriquidores i se'n pot aprendre més que no pas d'una optativa qualsevol... Però les que tenim carreres absorbents, tristament hem de prioritzar la nostra formació i ens quedem sense temps per fer de voluntàries". No obstant això, els nois del voluntariat li han fet un petit detall per estar sempre al seu cor.

La confiança de les entitats i dels treballadors d'aquestes donen tota la confiança en el voluntari, deixant així que també es creï un vincle entre el voluntariat i la persona a la qual van a ajudar. Sempre s'agraeix aquesta ajuda i també ho agraeixen els voluntaris, "molt enriquidor" han sigut les dues paraules que Ducet ha utilitzat per referir-se al voluntariat.

Un altre cas és el de Raymond Lagonigro, doctorat en Dret, Economia i Empresa i professor de la UVic. Ens ha donat l'oportunitat de conèixer l'experi-

El regal d'una nena a la voluntària

ència de col·laboració amb els mestres d'una escola del Senegal l'any 2021. Una col·laboració per facilitar l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació en l'àmbit educatiu, en països on l'accés a aquest tipus de tecnologies és molt baix. "Els recursos són limitats, no hi ha connexió a la xarxa i es funciona a partir d'un router. Molts cops ens quedàvem sense electricitat i ens havíem d'adaptar", explica Lagonigro. Quan viu en països com el Senegal, els recursos són limitats i encara més quan aquests tenen relació amb la informàtica.

"L'objectiu era col·laborar amb els mestres locals, de primària i secundària, d'un poble rural del Senegal per tal d'empoderar-los, tot facilitant la introducció gradual de les TIC a l'aula. Tot això a partir d'unes aules d'informàtica equipades amb ordinadors facilitats per l'Ajuntament de Vic", remarca. El projecte estava vinculat amb les pràctiques que fan els estudiants d'educació en aquestes escoles, i que durant el curs 20-21, a causa de la pandèmia, no van poder viatjar. Per tal de mantenir viu tot el projecte, Lagonigro i el seu company Cinto Torrents van mirar de mantenir els contactes durant aquella època.

Després d'un llarg recorregut entre les diferents experiències dels estudiants i docents als voluntariats hem pogut veure que el més important és tenir compromís i ajudar els altres. Com diu la dita: "Fes pels altres el que t'agradaria que fessin per tu".

*Són estudiants de Periodisme de la UVic-UCC

Si vols estar
al dia

de tota l'actualitat, dona't
d'alta al canal de WhatsApp
d'EL 9 NOU

Rubén Mateu és el CEO de Roots Center

“Em van ajudar des del començament”

Castelló

Eloi Puigferrer

Sense haver escoltat mai a parlar ni conèixer personalment la UVic-UCC, amb només 18 anys Rubén Mateu va fer les maletes i va marxar del seu Castelló natal per establir-se a Vic, on tenia molt clar que volia formar-se com a fisioterapeuta. “Vaig estar investigant i vaig descobrir la UVic-UCC, que feia pocs anys que oferia la carrera i on ja em veia estudiant i jugant a handbol, però no va ser tan senzill al començament”, explica Mateu, que actualment és CEO de Roots Center, amb tres clíniques de fisioteràpia al País Valencià. “Quan vaig arribar hi havia llista d’espera per a la carrera, i pocs dies abans de començar Teràpia Ocupacional em van acceptar a

la carrera que sempre havia somiat”, explica ell mateix.

El pas per la ciutat de Vic va ser d’allò més senzill per a Mateu, que guarda bon record de la seva vida universitària: “Des de la universitat em van ajudar des del començament, i vaig fer amics molt ràpid. És cert que al principi em va costar el

Va ser el ‘fisio’ de les germanes Williams durant més de 10 anys

català, ja que aquí és bastant més tancat, però vaig començar a fer esport i a sortir del refugi i va ser una gran experiència en tots els aspectes”, diu. Només acabar la carrera, Mateu no va deixar d’estudiar i va continuar-se formant a Madrid i França, on va treballar i viure 13 anys fins que va decidir tornar a Espanya i començar un nou projecte que el portaria a conèixer amb les millors tennistes del món.

“Arran dels atemptats a

Després de passar diverses proves en una oferta de feina anònima, Mateu va ser fisioterapeuta de les germanes Williams

París vam decidir tornar amb la meua parella, i un cop ja érem aquí vaig apuntar-me en una oferta de feina que buscava un fisioterapeuta per a una jugadora professional de tennis”, diu Mateu. “Recordo que vaig anar passant els talls, i quan ja em van escollir em van revelar que era Serena Williams”, explica Mateu. La seva experiència en l’esport d’elit va parlar per si sola i en qüestió de poc temps “la Venus

Williams també va demanar si podia ser jo qui la tractés, així que vaig acabar sent el fisioterapeuta de les dues germanes. Recordo estar veient la final de l’Open d’Austràlia entre elles dues, sabent que, guanyés qui guanyés, em tocava celebrar-ho”, explica tot rient.

Actualment, Mateu és el CEO de Roots Center, empresa que gestiona tres clíniques de fisioteràpia i un gimnàs especialitzat en CrossFit, i

quan mira cap enrere i valora tot el camí que ha recorregut no dubta a donar un consell als més joves: “Els diria que surtin de la seva zona de confort i que s’esforcin al màxim. És cert que sempre s’han de fer sacrificis personals i familiars, però tot esforç té la seva recompensa”, afirma Mateu, “jo vaig llançar-me a la piscina i vaig venir cap a la UVic amb 18 anys i he pogut arribar al més alt. Val la pena”, conclou Mateu.

Eduard Mias és fisioterapeuta de rugbi a Irlanda

“La UVic-UCC va ser el trampolí perfecte”

Dublín (Irlanda)

E.P.

La passió per la salut i l’esport sumat a les ganes de sortir de la zona de confort en un ambient agradable van provocar que el 1999 els camins d’Eduard Mias i de la UVic-UCC es creuessin. “Des de ben petit tenia clar que volia estudiar quelcom relacionat amb la salut, però no em veia estudiant Medicina. El fet d’haver practicat bàsquet des de ben petit va fer que acabés optant per estudiar Fisioteràpia, i tenia clar que no volia fer el salt a una gran ciutat com Barcelona, així que Vic va ser la meua opció predilecta per entrar en el món universitari”, explica Mias, actual fisioterapeuta de la selecció de rugbi d’Irlanda. És cert que, com explica ell mateix, “jo inicialment no em

veia treballant en el món de l’esport d’elit, ja que em veia més treballant en una clínica o similar”, però finalment les voltes de la vida el van portar a ser el fisioterapeuta de la selecció de rugbi d’Irlanda, amb la qual ja ha participat en diversos Jocs Olímpics.

“El que més em va agradar de la UVic és que em va donar

“Em vaig graduar un divendres i el dimarts ja havia trobat feina”

uns bons fonaments on construir tota la meua carrera professional”, explica ell mateix, “quan vaig acabar de seguir estudiant i treballant, buscant noves visions i metodologies dins la professió, que són les que m’han acabat portant on soc avui en dia”, diu. I és que, malgrat que pràcticament va sortir de la carrera amb feina, ja que ell mateix afirma que “recordo que em vaig graduar un divendres i aquell següent dimarts ja havia trobat feina”,

Eduard Mias treballa des del 2011 com a fisioterapeuta a la selecció irlandesa de rugbi, actualment al grup de ‘sevens’

Mias destaca que “tenia clar que volia continuar creixent i formant-me, fins que el 2011 em va arribar l’oportunitat laboral de la qual encara treballa”.

És precisament aquest procés vital el que més recorda i també recomana Mias, que es va graduar en la segona promoció de la llicenciatura de Fisioteràpia a la UVic. “A qualsevol estudiant li recomanaria que surtin de la carrera amb un pla de futur, i que

provin i experimentin tant com puguin. A mi la UVic em va donar la base acadèmica que necessitava, però ha estat la vida, la feina i totes les vivències que he anat sumant les que m’han donat l’experiència que avui tinc”, diu Mias. Malgrat haver-se llicenciat fa més de 20 anys, i malgrat haver viatjat i estudiat per tot el món, el fisioterapeuta de la selecció irlandesa de rugbi guarda encara un gran record del seu pas per la UVic. “Mai

em vaig sentir fora de lloc, ni a la universitat ni a la ciutat. Per a un jove de 17 anys com era jo aleshores, que sortia per primera vegada del niu, va ser una gran experiència, ja que tenia clar que volia un ambient familiar com el que vaig trobar a Vic”, diu Mias. “Per a mi van ser tres anys molt bons, sent la UVic el trampolí perfecte per aprendre a volar sense sentir-me desprotegit en cap moment”, conclou.

Automoció creix a Granollers

Els nous laboratoris faciliten la formació dels 170 estudiants que actualment cursen el grau

Granollers

O. Serra / J. Vilarrodà

Quatre laboratoris, dues aules docents que s'adapten com a espai de cotreball i una sala polivalent, tot plegat amb una superfície total de 1.400 metres quadrats, es van afegir el passat mes d'octubre a les instal·lacions de què disposa el grau d'Enginyeria de l'Automoció a Granollers. Una inversió de 852.000 euros al polígon industrial Palou Nord, cofinançada per l'Ajuntament de Granollers i la UVic-UCC, confirma l'aposta per aquests estudis i pel Vallès Oriental.

Aquest curs, han començat 50 nous estudiants a Automoció, omplint totes les places que s'oferien. "És un grau molt demanat, cada curs el comença aquest nombre d'alumnes", va dir Malu Calle, degana de la Facultat de Ciències i Tecnologia, en la inauguració de l'equipament. "Estem parlant d'un sector en constant transformació, a hores d'ara tenim sobre la taula la transició cap al vehicle elèctric, la robottització o les noves energies renovables", va dir Calle. Precisament a Granollers, la mateixa UVic-UCC està portant a terme estudis sobre hidrogen renovable, en un projecte compartit amb la Universitat Karel De Grote d'Anvers (Flandes) als quals l'any 2024 s'hi afegiran tres altres centres universitaris europeus. "Com a responsables de la formació de nous enginyers, tenim clar que hem d'adaptar els continguts del grau a les necessitats del mercat", diu la degana.

Les pràctiques són una part molt destacada en la preparació d'aquests enginyers que han de treballar en els

A dalt, la inauguració dels nous laboratoris amb el coordinador del grau, Raimon Pericas. A baix, l'entrada

cotxes del futur. Tots fan 1.000 hores de pràctiques en empreses del sector, en la modalitat de formació dual, durant el tercer i el quart

curs del grau. "La possibilitat de poder fer tantes hores de pràctiques en empreses del sector és justament un dels grans atractius del grau,

quan els graduats s'incorporen al món laboral ho faran amb els coneixements i les competències per estar a l'alçada de les empreses."

Un 60% dels matriculats al grau, a més, ho podrà fer en empreses vallesanes. El grau d'Enginyeria de l'Automoció implica, a més, una trentena de docents, entre els fixos i els especialistes en àrees concretes que hi treballen a temps parcial.

Les noves instal·lacions han reconvertit l'antiga nau d'un supermercat. La UVic-UCC i l'Ajuntament de Granollers van signar un contracte pel qual aquest últim –propietari de la nau– la cedeix en lloguer a la Fundació Universitària Balmes (FUB) per un període de 15 anys prorrogable. Amb

Aposta estratègica

Granollers L'any 2014, la UVic-UCC i l'Ajuntament de Granollers van signar un acord que posava les bases del nou campus a la capital del Vallès Oriental. Una decisió estratègica de la Universitat que ja des del primer moment preveia el nou grau d'Automoció. Aquest va començar el curs 2017-2018 amb 44 estudiants. Al campus de Granollers s'imparteix també un Cicle Formatiu de Grau Superior en Màrqueting i Publicitat, en aquest cas a l'antiga fàbrica Roca Umbert. La comarca és la segona amb més estudiants a la UVic després d'Osona.

l'acreditació oficial del grau, l'ampliació era necessària, i no es descarta que la resta de la nau es pugui utilitzar per a altres ofertes acadèmiques del campus de Granollers. Entre els nous laboratoris que han entrat en servei destaca el més gran, un espai de mecànica per treballar directament sobre vehicles, amb la possibilitat de muntar i desmuntar motors. El dia de la inauguració s'hi veien dos cotxes cedits per Seat, dues motos Kawasaki i vehicles de mobilitat urbana elèctrica.

GRISelda ESCRIGAS

Entreguen a Roda els premis Sebastià Álvarez als millors treballs d'Educació

Roda de Ter El mateix dia que s'entregaven al Teatre Eliseu de Roda els premis literaris Miquel Martí i Pol, es lliuraven també els premis Sebastià Álvarez, que reconeixen els millors treballs de la Facultat d'Educació de la UVic-UCC. El de millor treball de grau va recaure en Martina Fabregó per la creació d'una maleta pedagògica per a l'educació menstrual en alumnes de 5è i 6è de Primària. Actualment ja hi ha escoles que l'estan fent servir. Un accèssit va ser per a Numasetu Konteh i Ahlame Akaouch, per una anàlisi sobre l'abandonament escolar en immigrants o els seus fills. Les autores volen continuar investigant "si hi ha diferències per necessitats socioeconòmiques, motivació o discriminació". El premi al millor treball final de màster se'l va endur Oriol Gullén per un estudi sobre la cançó de protesta i la seva aplicació en aules de música. Es va afegir enguany un guardó a les millors pràctiques, que va recaure en Mainés Esteve. A la fotografia, les tres guanyadores del premi al millor treball de final de grau amb la professora Núria Camps.

Els UVic Sport Games tornen a triomfar

Vic

Miquel Giol

Després de dues edicions, els UVic Sport Games van tornar a ser l'epicentre de l'activitat de la Universitat de Vic el matí de dimecres amb una jornada esportiva. Amb activitats repartides per diferents espais de la zona esportiva de Vic com el pavelló de l'Ausoneta, el Camp Municipal d'Esports Vic, el camp annex i el camp Ramon Cunill, al voltant de mig miler d'estudiants van participar en esports com futbol, bàsquet, voleibol, rugbi o escalada.

Tot i que l'esport amb més participants no va deixar de ser el futbol, en aquesta edició l'organització va optar per apostar per altres activitats més experiencials i també individuals, com van ser una tirolina o el *bubble football*. A la festa també hi van tenir cabuda modalitats per a persones amb mobilitat reduïda, com el bàsquet amb cadira de rodes o el *boccia*, semblant a la petanca. Ramon Verdaguer, responsable del Servei d'Esports de la UVic, explica que aquesta jornada esportiva "és un esdeveniment competitiu però també lúdic. Hi intervenen les facultats i cada una hi mira d'adaptar pràctiques com si es tractés d'un acte que es podrien trobar al llarg de la seva vida professional".

En aquest sentit, hi va haver diverses parades de fisioteràpia, tallers de fotografia, noves tecnologies, electrocardiogrames i nutricionistes, entre d'altres. També van tenir l'oportunitat de fer les seves exhibicions la colla castellera de la Universitat, els Emboirats, i els alumnes de quart curs de

Diverses activitats dels UVic Sport Games. D'esquerra a dreta i de dalt a baix, atletisme, bàsquet en cadira de rodes, tennis taula, voleibol i rocòdrom

Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport (CAFE), amb un seguit d'activitats coreogràfiques. Tot i això, Verdaguer explica que l'objectiu no dei-

xa de ser "promoure l'esport i l'activitat física, que els estudiants s'ho passin bé, i que fent equip socialitzin amb altra gent i es coneguin entre

facultats". Tot plegat va ser el resultat de la feina dels alumnes del grau de CAFE, que com a part d'una assignatura de Gestió i Organització

d'Esdeveniments Esportius van ser els encarregats que la jornada sortís tal com tocava amb el Servei d'Esports de la Universitat.

HOMENETS

Miquel Tuneu

